

ДЕПУТАТКА КАТЕРИНА БАБІЧ СТАЛА МОЛОДШОЮ СЕРЖАНТКОЮ ТА ОТРИМАЛА ПОЗИВНИЙ «ГАСЧКА» — ІНТЕРВ'Ю ГЛЯНЦЕВОМУ ЖУРНАЛУ

Глянцеве видання [**«ELLE Україна»**](#) запустило рубрику **«Жінки на фронті»** з історіями про українок-військових, які боронять країну та рятують життя на передовій. Перший матеріал — про депутатку Полтавської міськради Катерину Бабіч.

Молодша сержантка Катерина Бабіч ніколи не служила. Єдине, що раніше пов'язувало її з армією, — це табличка «Військова кафедра», яку дівчина бачила на одному з поверхів, коли навчалася в медичній академії. Ще студенткою Катерина пішла працювати, щоб заробити собі на стоматологічну установку. Потім, на п'ятому курсі, відкрила маленьку кав'ярню в серці рідного міста. Вона довчилася, захистила магістерську і з великою любов'ю до медицини пішла з неї, бо не змогла лишити розпочату справу. Але точно знала, що колись повернеться. Проте ніколи не думала, що за таких обставин.

Шеф-редакторка ELLE.UA Катерина Попова розпитала Катерину про те, чому вона прийняла рішення піти на війну, чим займається на службі, про гендерну дискримінацію та про те, що не дає їй впасти духом та зламатися.

31-річна Катерина Бабіч, яка вже 4 місяці служить у ЗСУ, отримала від побратимів-медиків позивний «Гаєчка» — та, що завжди поспішає на допомогу, з мультфільму «Чіп та Дейл».

— Якими були ваші перші думки та дії вранці 24 лютого?

— ...крізь сон почула гул вертольотів і постійну вібрацію телефону, розплющивши очі, почала читати повідомлення, які безперестанку приходили: «У Києві вибухи...», «У Борисполі вибухи...». Перші думки після прочитаного — що то все сон... Кілька митей — і в голові вже десятки процесів. За вікном ледь світало. Стан — максимальна зібраність. Далі один за одним, пошепки, щоб не розбудити сина, набирала номери і говорила з рідними та друзями. Треба гуртуватися, треба діяти. Без паніки, але в шоку сіла на ліжку і, як завжди, потягнулася рукою увімкнути настільну лампу, щоб відірвати листочок з календаря на тумбочці біля ліжка.

«Сьогодні: 24 лютого. Вас очікують відкриття», а слідом «25 лютого. Будьте сміливими сьогодні й завжди». І відтоді то все як один величезний і надважливий день, у якому час тече крізь пальці, нервова система

натягнута, мов струна, і є чітке розуміння, що зараз кожен дуже потрібен країні.

— Як ви прийняли рішення піти на війну?

— З перших днів війни я волонтерю, працюю з величезною кількістю людей-супергероїв, об'єднавшись у величезну дрім-тім «Оборона Полтави»: 24/7 без вихідних робимо для військових усе можливе і неможливе.

І от минуло кілька місяців такої роботи — я відчула, що все вже міцно стоїть на ногах, кожен на своєму місці й команда справляється на 1000%. Тоді я повідомила, що стаю в чергу на вступ до лав ЗСУ, бо по-іншому не можу! Я усвідомлювала всю складність поєднання координування роботи штабу та служби, але я знала і знаю, що команда справиться — так і є зараз.

Життя «до» дало мені можливість набути різного досвіду: як управлінського, так і організаційного характеру. У певний момент я усвідомила, навіщо життя давало мені змогу навчитися виконувати різні завдання, і те, що готова віддати всі здобуті навички на процеси, яких може потребувати країна.

Я була готова працювати всередині військової структури, адже ЗСУ — це величезна надпотужна машина, яка невтомно і безупинно гарує на перемогу.

Тож із травня я у військовому строю. Усе для мене було новим: від шикуння до статуту. Але мені пощастило з крутою командою батальйону на чолі із сучасним і прогресивним командиром, з яким можна і гори перевернути. З того часу все полетіло назустріч перемозі й летить із шаленою швидкістю далі із щирою любов'ю до країни.

Для мене служити в такий історично важливий для нашої країни час — це прояв любові та поваги до рідної землі та велика відповідальність. Кожен українець зараз на своєму фронті.

Крім цього всього, я ще й мама. Тому моє серце рвало на шмаття, коли люди казали щось типу: «Катю, ти ж мама, куди ж ти йдеш?» Так, я мама... І саме тому я пішла до ЗСУ, бо мені є кого і що захищати! Я мама, і в ЗСУ тисячі матусь і татусів! І я дякую сину — він моє натхнення і мій супергерой, дякую небесам за такого сильного хлопчика, який усе розуміє. І моєму чоловікові — його підтримка неоціненна!

А ще я часто чую: «Катю, а що, немає більше кому? Краще б корупціонерам і злодіям повістки видавали!» Так багато людей не усвідомлюють суті того, що ЗСУ — це не виправна колонія, не місце, де службою мають когось виховувати й витратити на це час.

Служити — це велика відповідальність, а ті люди, які є проблемою в тилу, будуть ще більшою проблемою на службі. Вони лише забиратимуть час, який можна витратити на те, щоб наблизитися до перемоги.

Не приховую, я безмежно хочу повернутися і займатися проектами, які менеджерка до війни, хочу виконувати далі свої депутатські обов'язки для громади, хочу далі фандрейзити для відкриття соціально значущого проекту Містохаб, хочу продовжити роботу над прекрасною реставрацією нашого місцевого велета в стилі шедеврального українського модерну «Краєзнавчого музею», хочу пити капучино на бруківці в центрі міста, хочу о шостій ранку бігати по кільцю Корпусного парку. І ще так багато чого хочу. Але це все можливо лише після перемоги. Тож моє рішення служити було і є чітким, щирим та зрозумілим для мене.

— **Чим ви займаєтеся на службі та як проходить ваш день сьогодні?**

— О 5:45 підйом. Ранкові вмивання. Волосся в тугий пучок, потім коса/гулька. Мій час зборів, якщо порівняти із життям «до», колосально скоротився. У гардеробі тепер немає проблеми з тим, що вдягнути: два комплекти форми (підсель/мультикам), убакси та футболки різні у відтінках хакі. Хоча тема форми була дуже проблемною для мене на початку: усе, що видали, було велетенських розмірів, і я мала вигляд молодшої сестрички, яка доношує речі старшого брата. Але друзі та моя дрім-тім зробили неможливе. Я пам'ятаю ті перші примірювання одягу свого розміру — це був космос. Звідси й окремий проект у волонтерському штабі: «Для неї» — із забезпечення жінок, які служать.

Потім: «Шикуйсь. Рівняйсь. Струнко. Рівняння до середини». П'ятихвилинка з командиром. Сьогодні виїзд на полігон. Я інструкторка з тактичної медицини, і я в неї закохана по самі вуха! І там аж до вечора. Найголовнішим завданням є те, щоб кожен, хто бореться за свободу та волю нашої країни, повернувся живим незалежно від того, має він медичну освіту чи ні. Кожен має навчитися самодопомоги та взаємодопомоги.

Заняття різні й різних рівнів. Я намагаюся постійно щось придумувати, щоб було цікаво і зрозуміло. Тут і страшилки про турнікети-вбивці, і окрема романтична історія про поцілунки у вигляді «синців» на руках і ногах після тренувань з накладання турнікетів, тут і голлівудський майданчик для зйомок симуляцій з допомоги на полі бою і в зоні укриття під вибухи та серед куль. Дуже люблю, коли працюємо спільно з інженерно-саперним взводом із симуляціями розтяжок та замінованих полів, і що таке IFAK, також розбираємо по складових. Особлива увага MARCH, де кожна літера має закарбуватися. До того ж треба, мов пілотягом, позабирати з голівоньок у бійців, з усіх закутків, їхніх тарганів у вигляді «опіюдних обезболів», «проштрикувань пухирів від опіків» і, найголовніше, стерти з пам'яті фразу «Це краще, ніж нічого», а ще й легенду про те, що «всім допоможе док».

Тактична медицина стоїть на рівні з тактикою володіння зброєю, і той, хто її не знає, — це потенційно небезпечна людина в підрозділі!

Заняття — це маленьке життя. Сьогодні, наприклад, їх було 6, кожне по 2 години. Намагаюся прожити щоразу з групою на повну, віддати все, що знаю, щоб уночі знову заритися в публікації та статті та почерпнути щось нове. З охриплим голосом, з обгорілим та обвітраним обличчям, із сіном у всіх кишнях та взутті, але щаслива, я вже набагато вміліше вправляюся з автоматом, вже не болять спина від плитоноски, вже немає кріпатури після навантажень з тактики, вже не болять пучки пальців від заряджання магазинів. Але руки ще треба підкачати, тому планочка і фізичні навантаження — це обов'язково. Бо коли двометровий парубок запитує, як я його витягну, треба брати та показувати.

Усе має бути динамічно, щоб усе лягало на полицки в голови та запам'ятовувалося, а ще зацікавлювало далі займатися і підвищувати свої шанси на виживання при пораненнях.

Звичайно, тримати тонус і темп. Їдучи в дорозі у набитій вщерть машині, наспівуючи з хлопцями пісні, за можливості заходжу у волонтерський чатик сказати, що я їх люблю. А паралельно зідзвонююся з Магдебургом із вдячністю за автівки для медичної евакуації, які виїхали для нашої частини. У цей час у голові мелькають слайди із завданнями щодо їхньої комплектації.

Після приїзду в частину, поки йду в медпункт, уже назбирую повні обійми аптечок на перевірку. Потім чатик з ротними медиками, щоб нагадати про щеплення від правця та дифтерії. А ще згадалося, що треба доробити накладні на доотримання «ізраїльських бандажів» і піти в стройову поставити печатку на новому навчальному плані з тактичної медицини.

Потім у коридорі зустрілася з командиром, поговорили про нову програму навчання для водіїв-санітарів, бо вони більше, ніж водії, про можливості задіяння дрона для виконання певних завдань. Поговорили і про підсилення теми евакуації з додаванням навичок переправляння пораненого через зруйновані мости.

На шикуванні побратим з розвідки шепоче: «Катюхо, треба знайти прилад нічного бачення». Я, підморгуючи, дістаю телефон і починаю писати свій дрім-тім. Маючи можливість, переказую їм вітання від землі до небес! Дуже сумую за вами!

— Чи були прояви гендерної дискримінації у вашому підрозділі?

— Чоловіки — то крила підтримки, вони завжди поруч, завжди переймаються. І турбота проявляється навіть у дрібницях: наприклад, коли вони в дощ біжать з дощовиком для мене. Чоловіки навчають щоразу різних фішечок з тактики, дуже опікуються, сваряться, щоб їла. *(Посміхається.)*

Саме їхня сильна та мужня рука висовується непомітно з куців і ставить мені чашечку теплого чаю на заняттях. Саме їхні турботливі руки тримають розгорнуту термоковдру, коли ллє злива як з відра, а я працюю на інструктажах на повну, бо ж іншого варіанта вже не буде — хлопці виїжджають.

Вони всі сидять у їдальні на твердих стільчиках, а один м'якенький ставлять саме тобі. Вони переживають. Вони обіймають. Вони — друзі. Вони

справжні. Вони — опора. Вони — спина і плече. Вони за тебе горою. Вони бережуть. Вони — підтримка. І все тому, що це взаємно. Спільно переживаємо все, разом і засмучуємося, і сміємося, мов уже знаємо одне одного багатько років, бо й насправді ці місяці — ціле життя!

— **Які складнощі вам довелося подолати?**

— Скажу про одну складність, яку я поки не змогла подолати і, напевно, не подолаю. От навчаю я бійців прикриватися пораненим, суворо забороняю кидатися на допомогу пораненому під вогнем, коли немає вогневої переваги, пояснюю, що треба сортувати поранених на тих, у кого є більше шансів вижити, і тих, у кого менше. І от я все це розповідаю, а всередині все бурлить, бо ж врятувати хочеться кожного. Ви не подумайте, я не жаліюся, я справляюся, але моє серце стискається.

— **Що вас найбільше вразило під час повномасштабної війни?**

— Мене вразив наш народ. Ох, яка я горда, що народилася українкою, я пишаюся цим. Бо бути частинкою українського народу — це суперсила, яка закладена в ДНК!

Особливо вражають наші діти — наші мужні, сильні, такі маленькі діти, які так швидко подорослішали, наші яскраві промінчики світлого майбутнього, які борються за життя, які переживають усім серденьком, але впевнено вірять у перемогу. Вони збирають макулатуру на вулицях і здають її, передаючи кошти на ЗСУ, вони малюють малюнки на передову, їхні супергерої та кумири тепер носять піксель, вони знають, хто такий Путін і куди пішов корабель, а ще — вони точно знають, що живуть у найкращій країні світу, проживаючи з нею такий складний, але вкрай важливий історичний момент! Ми не залишимо дітям цю війну!

Мене вражають люди з різних куточків планети — українці серцем, які продовжують штурмувати світову спільноту з тезою про те, що війна в Україні вирішальна для багатьох націй! Вони співають, вони танцюють, вони малюють, вони зупиняють цілі колони фур на кордонах. Люди проявляють себе людьми, ось що сколихнула по всьому світу Україна!

А ще... Мене вражає страх російського народу протистояти рабському життю, мене шокує їхня цинічність, аморальність, їхня чорнота всередині, їхня брехня, заздрість, неспроможність володіти собою, здатність бути лише маріонетками. Росія ніколи не відміє своїх рук від крові, це чорна прірва на карті світу назавжди!

— **Що не дає зараз упасти духом і зламатися?**

— Немає у світі нічого такого, що похитнуло б дух українців. Ми можемо кричати від болю, ми можемо плакати, ридати від нестерпної несправедливості, нашу душу може розривати на частинки, але ми ніколи не станемо на коліна. Бо незламний дух тече по жилах українців з народження! Рідна земля, рідне повітря — то є підтримка, кожен герой, що віддав життя за Україну, — це незворотна куля з лютим прискоренням, яка неодмінно досягає ворога.

— **Які перспективи розвитку України ви бачите?**

— Це будуть прекрасні сторінки історії. Не нової, як часто кажуть, а нашої справжньої, ще від сивої давнини. Тієї історії, яку ми не дали спотворити, зламати та переписати.

Це сучасна та прогресивна країна, де звідусіль лунає «європейська українська» мова, де цінності — на своєму місці, де плекають культуру,

де примножують традиції, де оберігають історію і схиляють голову перед подвигами найкращих синів та дочок.

Ми — працьовитий народ, що не на словах, а на ділі поведе Україну власною дорогою успіху нарівні з європейськими країнами. І не для рейтингів, не для статусу, а задля кожного українця, задля кожної українки! Країна мрії, країна серця — відбудуємо, це питання часу!

— Що ви назавжди зміните у своєму житті після війни?

— Мої цінності зараз шалено гартуються і стають залізобетонними. Я завжди, особливо в депутатській діяльності, багато часу витрачала на роз'яснення людям того, що немає сірого, а є чорне та біле. Я пояснювала, що компроміси не можуть бути прикриттям і обирати між злом і меншим злом — це не вибір! Я буду більш рішуча і більш упевнена. Людей

неможливо змінити, але можна замінити людей. Тож неминуче в нашій країні будуть величезні зміни! Я пишаюся нашим президентом. За тернистий шлях, який весь у крові та стражданнях. Але слідом за ним підуть усі зрадники, всі ті, хто вміло одягнув маски, хто швидко в повітрі «перевзувається». Однак усе видно і всіх видно.

— **Що ви хочете сказати сьогодні українцям та світу?**

— Не звикаймо до війни, рідненькі! Візьміть за звичку раз на день донатити на ЗСУ. Плекайте в собі українське, не соромтеся говорити суржиком: повірте, старання перейти з російської на українську — то наймиліше, що можна почути.

Профільтруйте, які мультики та відео дивляться ваші діти — не сприяйте ворогу переглядами! За можливості на ніч читайте історію України. Наприклад, раджу книгу «Подолати минуле: глобальна історія України» Ярослава Грицака. І тоді все дуже швидко в голові стане на свої місця.

Вірте! Моліться! Любіть! Гаруйте! Працуйте чимдуж — віддано, чесно, кожен на своєму місці! Кожен — важливий!

Катерина ПОПОВА, «ELLE Україна»